

Festivals de terror km. 0

 quaderndelesidees.press/catalunya-el-punt-de-lestat-amb-mes-festivals-de-cinema-de-terror/

March 1, 2020



Imatge de Zita Vehil.

Catalunya és bressol de molts esdeveniments culturals, també vinculats al gènere fantàstic. Són ben conegudes cites multitudinàries com el Saló del Manga i el del Còmic de Barcelona, així com el Festival de Sitges, autodenominat Festival Internacional de Cinema Fantàstic de Catalunya. Però més enllà d'aquests grans noms, i encara que per a molts sigui un fet desconegut, Catalunya és la zona de l'Estat on hi ha més festivals de cinema de terror i del fantàstic i on se n'han creat més al llarg dels últims 50 anys. Amb xifres a la mà, només sota el paraigua de Terror Arreu de Catalunya (TAC) n'hi ha onze, però cada any apareixen noves propostes, com el Festival de Sant Boi que arrencarà aquest juliol, i altres certàmens que encara no formen part d'aquesta agrupació, com el Fantàstik Granollers o el Fantasmoll de Mollet; mostres que dediquen almenys una de les seves sessions al gènere, com el Cerdanyola Screen; i festivals que han desaparegut amb el temps, com el de Lloret. En un país territorialment petit com és Catalunya, aquestes xifres suposen una alta concentració de festivals que no són comparables amb cap altra zona de l'Estat. De fet, des del Festival de Cinema de Terror de Bilbao van convidar els representants del TAC perquè els expliquessin com era possible aquesta anòmala situació (i idíl·lica per als amants del fantàstic).

Però per què hi ha aquesta proliferació de certàmens cinematogràfics de gènere a Catalunya? Després de plantejar aquesta pregunta als organitzadors de cada un d'aquests festivals i d'obrir un debat en trobades del TAC, sembla que la resposta té un nom clar: Sitges. Tot i que molts podrien pensar que un festival tan gran i amb ressò internacional podria eclipsar i invisibilitzar qualsevol altra proposta de gènere, resulta que ha servit d'inspiració als amants del cinema fantàstic i de terror. Absolutament tots els impulsors dels festivals de cinema de terror catalans han trepitjat algun cop el Festival de Sitges i, de fet, la gran majoria són assidus del certamen i organitzen la seva agenda personal i laboral a l'entorn d'aquest esdeveniment. Tots ells han quedat

impactats pel festival i tot el que l'envolta. D'una banda, per la possibilitat de veure, en primícia, les pel·lícules amb més ressò internacional o títols curiosos, d'autors primerencs que prometen. A més, també et permet, sovint, conèixer els directors o actors principals d'unes pel·lícules que toquen tots els subgèneres del fantàstic i totes les gammes de qualitat i que, en molts casos, no arriben mai a les sales de cinema comercial. De l'altra, per l'ambient que genera el certamen, que atrau a Sitges persones no assídues del gènere fantàstic i que busquen el moviment de gent, les paradetes de productes de *merchandising* i, fins i tot, poder veure alguna pel·lícula triada a l'atzar per poder dir «aquest any he anat a Sitges». Per no parlar que el festival acaba esdevenint el punt de trobada de tots els amants i professionals del gènere, amb la qual cosa és la cita idònia per fer contactes i/o vida social. És tot aquest còctel de factors el que fa que desenes de fans del cinema de gènere fantàstic es plantegin fer un festival com el de Sitges al seu municipi, a petita escala, dins de les seves possibilitats econòmiques i triant una de les facetes del certamen del Garraf. Per posar tres exemples, el Festival de Molins escull la vessant de programar els títols de més ressò als festivals d'arreu del món, combinats amb retrospectives; el Festival de Cinema de Terror de Sabadell s'agafa a la voluntat d'implicar tota la ciutat en el certamen, mobilitzant el màxim nombre d'entitats possible i conquerint diferents espais; mentre que el Fantosfreak o el B-Retina es fixen més en l'essència de Brigadoon i ofereixen una programació més desenfadada i orientada al pur gaudi.



Imatge de Zita Vehil.

En tot cas, encara que l'origen motivacional dels festivals catalans sigui Sitges, el cert és que tots comparteixen una voluntat comuna: oferir un espai per veure pel·lícules i curtmetratges que no podries veure d'una altra manera. Com dèiem abans, un gruu molt important de les pel·lícules de terror que volten pels festivals mai arriben a les sales comercials, sigui perquè se surten dels cànons de Hollywood o perquè tenen un alt contingut de violència explícita. Així mateix, hi ha produccions clàssiques que ja és impossible veure en pantalla gran si no és en festivals com, per exemple, el Cardoterror de Cardedeu. El cas dels curtmetratges és encara més flagrant, ja que, fins ara, no ha existit cap plataforma o cinema on poder visualitzar-los. La pregunta que està sobre la taula arribats a aquest punt és què passarà quan plataformes com Dark o Planet Horror s'estenguin i portin els continguts dels festivals a casa per un preu assequible. La gent seguirà anant amb la mateixa intensitat als festivals? Personalment, crec que sí i que, a més, encara crearà un efecte multiplicador, perquè qui vegi una pel·lícula a casa no podrà evitar imaginar una sala plena de gent aplaudint en l'escena en què la víctima mata el dolent. Perquè els festivals de cinema de terror no només són altaveus de les produccions de gènere, sinó que ofereixen una experiència irreplicable. No obstant això, el temps dirà...

Karen Madrid

Karen Madrid

Karen Madrid. Llicenciada en Comunicació Audiovisual per la UAB, exerceix de periodista als serveis informatius de Ràdio Sabadell des del 2007. Des de fa quatre temporades, dirigeix i presenta el programa Quimèric, especialitzat en el gènere fantàstic, que s'emet a vuit emissores de La Xarxa, i condueix un club de [...]

[Llegir més](#)

